

дебелыя си гърбъ, както си имаше обычай. Царьтъ подигна крака си; но когато мислеше, че му бѣше стѣпилъ на опашкѣтъ, котакътъ ся обърна толко скоро, щото не му остана нищо подъ крака. Той ся опытва безполѣзно цѣли осьмъ дни да стѣпи на тази бѣднѣ опашкѣ; но струваше му ся, като че тя бѣше пълнѣ съ живакъ, защото ся сѣ плъзгаше. Най сетнѣ царьтъ сполуче да хване котака като спѣше, и му настѣпи опашкѣтъ съ сичкѣтъ си силѣ. Котакътъ ся събуди мяучешкомъ, и послѣ веднѣга ся прѣобрази на єдинъ голѣмъ чловѣкъ, и като мотреше царя съ пълны гнѣвъ очи му каза: „Ты ще ся оженишь за принцезѣтъ, понеже развали обаяніето което ти прѣпятствувахе, но и азъ за туй щѣ си отмѣстѣ. Ты ще имашъ єдинъ сынъ, който ще бѣде секога злополученъ, до когато припознае че има носа си много дългъ; а и ты ако кажешъ за заплашваніето, което ти правѣ, веднѣга ще умрѣшь.“ Царьтъ ако и да ся твърдѣ уплаши като глѣдаше този голѣмъ чловѣкъ, който бѣше єдинъ обаятель, неможе обаче да ся задържи за да ся не насмѣе за туй заплашваніе. „Ако сынъ ми ще има много дългъ носъ, си рѣче, нали неще бѣде слѣпъ, или єднорѣкый, той ще секога да може да го глѣда и да го чувствува.“ Обаятельтъ като стана невидимъ, царьтъ найдѣ принцезѣтъ, която ся съгласи да ся ожени за него; но той не живѣ много врѣме съ неѣ и умрѣ подиръ осьмъ месецы. По єдинъ мѣсець послѣ царицата роди єдинъ принцъ, когото наимѣнувахъ Милчо. Той имаше сины коколясты очи, най-хубавытъ очи на свѣта, малкы хубавы уста, но носѣтъ му бѣше толко голѣмъ, щото му закрываше половинъ лицето. Царицата быде неутѣшима когато видѣ този голѣмъ носъ, но господжытъ